

[J. S. Foget.]

søg herpaa, selv ikke i det oprindelige Forslag — efter den Gennemgang af dette, den højtærede Minister kom med. Over for det af mig rejste Spørgsmaal om, hvorvidt en Referent, som sender et urigtigt Referat, skal kunne gøres ansvarlig, udtaler Ministeren, at det kommer ikke Presseloven ved. Jeg synes, det i høj Grad kommer Presseloven ved. Og i Særdeleshed naar man, hvad Ministeren hævder er Tilfældet, gennem dette Forslag, ønsker at føre Ansvaret til Bunds, at komme Straamandssystemet til Livs, maa der være et vist Ansvar for den Referent, der sender et urigtigt Referat. Her kan man ikke skyde det over paa Redaktøren ved at sige, at han maa have undersøgt Sagen, før han offentliggør Referatet. I Praksis foregaar det saaledes, at Artiklen ryger fra Referentens Hænder lige i Bladet, og det er derfor ganske umuligt for en Redaktør at undersøge, om den er rigtig eller ikke. I dette Tilfælde mener jeg, det vilde være opportunt, om man havde en Bestemmelse, som ramte den Referent, der sender et bevidst urigtigt Referat. Naar Ministeren hævder, at Redaktøren maa have Eneansvaret, saa understøtter man netop Straamandssystemet, saa kan de forskellige ude omkring fra dække sig bag Redaktøren og sende ham alt muligt. Og hvis han er ogdtroende nok til at optage det, maa han ene have Ansvaret. Her opretholder man et fuldkommen Straamandssystem. Derfor vil jeg gerne endnu en Gang meget stærkt understrege, at man bør indføre en Bestemmelse om, at ogsaa de, der indsender Referater, har et Strafansvar.

Holger Eriksen: Jeg har kun to Ord til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, der udtalte sig meget nedsættende om den socialdemokratiske Presse og erklærede, at den var daarligt redigeret. Det ærede Medlem var imidlertid saa elskværdig samtidig at gøre opmærksom paa, hvorfor han fandt den daarligt redigeret. Det var, fordi den ikke vilde optage Indlæg fra Retsstatsfolkene. Det har imidlertid sin saare naturlige Forklaring. Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen indrømmede selv, at en Abonnent kunde afsige et Blad, hvis han syntes, det var daarligt. Og det er netop under Hensyn hertil, den socialdemokratiske Presse har fundet det uhensigtsmæssigt at optage Indlæg fra Retsstatspartiets Medlemmer. Det viser sig da ogsaa, at medens Retsstatspartiets Blade dør lige saa hurtigt, som de oprettes, saa gaar den socialdemokratiske Presse frem Dag for Dag. Det kunde jo

være, det var, fordi man har mere Begreb om at redigere et Blad hensigtsmæssigt inden for Socialdemokratiet end inden for Retsstatspartiet.

Elgaard: Den højtærede Justitsminister behøver ikke nærmere at omtale Forskellen mellem det oprindelige Forslag og det her foreliggende Lovforslag. Det, jeg udtalte i saa Henseende, var nærmest en Ros til Ministeren. Jeg ønsker ikke, at Ministeren skal skærpe Bestemmelserne om Pressens frie Virksomhed, hvad der muligvis har været Tale om i et Forslag, som vi altsaa ikke kender.

Ministeren lod senere i en anden Udtalelse falde en Bemærkning om, at Tidsaanden i vore Dage var en anden end for Aar tilbage, da Socialdemokratiet var absolut tilfreds med den gamle Presselov, og nævnte i Forbindelse hermed, at Forholdene maaske kunde udvikle sig saaledes, at der vilde være Anledning til at stramme Tøjlerne for at styrke Demokratiet. Jeg er ikke sikker paa, at alle Mennesker vil anerkende den højtærede Ministers Bedømmelse af, hvad der er Demokrati og derfor skal styrkes, og hvad der ikke er det. Jeg er heller ikke sikker paa, at Bedømmelsen af selve Problemet, hvis et saadant foreligger, er rigtig. Jeg er tilbøjelig til at mene, at der ikke i Øjeblikket foreligger Bevægelser eller Røster i det danske Samfund, der over for Nutidens Bedømmelse virker nær saa — skal vi sige — revolutionerende som f. Eks. Socialdemokratiets Artikler, da det begyndte sin Virksomhed, proklamerede sin Politik og sin Opfattelse af Samfundsforholdene. Saaledes som Forholdene ligger og under Hensyn til Ministerens Udtalelse om at stramme Tøjlerne synes jeg nok, der kan være delte Meninger om, hvem der skal bestemte, hvad der er Demokrati, og hvad der er Reaktion.

Til disse Bemærkninger skal jeg blot føje en Udtalelse om, at jeg ikke har i Sinde at stille Ændringsforslag til Forslaget om Sensationspressen; jeg har altid haft Opfattelsen af, at vi i den højtærede Justitsminister havde en Minister, der saadan rundt regnet var alle Opgaver voksen. Det var derfor, jeg følte mig foranlediget til at nævne dette, og naar den højtærede Minister opgiver det, saa gør jeg det ogsaa.

Oluf Pedersen: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch protesterede imod Udtalelsen om, at der var Censur i Radioen. Nu ligger det vel nok saadan, at der er sket Ændringer, gode Ændringer, i Forhold til